

HOMILIA BISKUPA KIELECKIEGO JANA PIOTROWSKIEGO
- Ogólnopolska Pielgrzymka Pracowników Wodociągów, Kanalizacji,
Gospodarki Komunalnej i Ochrony Środowiska

Jasna Góra, 14 października 2018 r.

1. W wyjątkowym roku 2018, w którym pozwalamy Duchowi Świętemu, aby nas napełniał obficie swoimi darami, a także w roku setnej rocznicy odzyskania niepodległości przez Polskę, jesteśmy w wieczniku dziejów narodu polskiego, na Jasnej Górze u stóp Maryi, Królowej Polski i Jasnogórskiej Pani Zawierzenia.

Nasze XXVIII Ogólnopolskie Pielgrzymowanie Pracowników Wodociągów, Kanalizacji, Gospodarki Komunalnej i Ochrony Środowiska poprzedziło wiele tegorocznych pielgrzymek różnego rodzaju: rodzinnych, parafialnych, branżowych, diecezjalnych, z Polski i z całego świata.

Z tą samą wiarą i ufnością stajemy i my w tym wyjątkowym miejscu duchowego doświadczenia, gdzie Maryja jako najlepsza z matek ukazuje nam Syna Jezusa Chrystusa i mówi nam: „Uczyńcie wszystko, cokolwiek wam powie” (J 2,5). W tej radzie Maryi należy odnaleźć sens każdego pielgrzymowania – naszego również. Wtedy oprócz miłych i sympatycznych spotkań w gronie kolegów i przyjaciół z całej Polski – będzie On, Jezus Chrystus, nasz Pan i Odkupiciel. W tym duchowym klimacie pozdrawiam Was serdecznie, Bracia i Siostry, zacni uczestnicy Ogólnopolskiej Pielgrzymki Pracowników Wodociągów, Kanalizacji, Gospodarki Komunalnej i Ochrony Środowiska na Jasną Górę. Jako chrześcijanie – synowie i córki Kościoła, naszej wspólnoty wiary – wiemy, że Bóg Stwórca Ojciec wszystkich ludów i narodów w Jezusie Chrystusie w mocy Ducha Świętego kieruje swoje zbawcze orędzie.

W tym świecie człowiek z woli samego Boga jest Jego partnerem, bowiem Bóg wspaniałomyślnie powierzył mu troskę o losy świata biblijnym przesłaniem: „czyńcie sobie ziemię poddaną” (Rdz 1,28). Bóg powierzył

człowiekowi cały świat w pięknie jego stworzenia, ale powierzył mu także samo ludzkie życie, które jest najpiękniejszym darem. Dlatego też należy je z troską niestrudzenie chronić przed różnymi formami pogardy i unicestwienia.

Jak uczy Ojciec Święty Franciszek w encyklice *Laudato si* – wszelka troska i dążenie do polepszenia świata wymaga dogłębnych zmian stylów życia, modeli produkcji i konsumpcji, utrwalonych struktur władzy, na których opierają się dziś społeczeństwa. Prawdziwy rozwój człowieka ma charakter moralny i pociąga za sobą pełne poszanowanie osoby ludzkiej, powinien być również ukierunkowany na świat przyrody i brać pod uwagę naturę każdego bytu oraz ich wzajemne powiązanie w uporządkowany system. Dlatego zdolność człowieka do przekształcania rzeczywistości powinna być ciągle rozwijana na podstawie pierwotnego przeznaczenia rzeczy, wyznaczonego jej przez Boga (por. LS, 5).

W niezwykle ważnym pytaniu, jakie papież zadaje światu: co dzieje się w naszym domu? Jest także pytanie o wodę. Ojciec święty dokonuje wnikliwej refleksji nad znaczeniem wody w ludzkim życiu. Jednocześnie chce pogłębić naszą świadomość, aby wiedzieć, czym w naszym świecie jest woda (zob. LS, 27-32). Woda to nie „jeden z problemów” samej przyrody, ile problem samego człowieka, jego życia i przyszłości.

2. Objawione Boże słowo – zarówno w Starym, jak i w Nowym Przymierzu – czyni wiele odniesień do wody, która jest jednocześnie żywiołem i źródłem życia, znakiem oczyszczenia. „Na początku Bóg stworzył niebo i ziemię. Ziemia zaś była bezładem i pustkowiem: ciemność była nad powierzchnią bezmiaru wód, a Duch Boży unosił się nad wodami” (Rdz 1,1-2). Tam, gdzie jest woda, tam jest życie natury fizycznej i duchowej. Woda Jordanu uzdrowiła trędowatego Syryjczyka Naamana, kąpiel w sadzawce Siloe dała sprawność i zdrowie sparaliżowanemu. W wodach Jeziora Galilejskiego dokonał się cudowny połów ryb, a w Kanie Galilejskiej woda przemieniona w wino dała tak wiele radości uczestnikom uczyty weselnej. Woda zmieszana

z krwią wypłynęła z boku Jezusa ukrzyżowanego, a chrzest w imię Trójcy Świętej jest kąpielą odradzającą do nowego życia w łasce. Jest symbolem Słowa, Ducha Świętego i samego Chrystusa (zob. MSB, s. 669-670). Woda to nadzieja, kiedy przychodzi długo oczekiwany deszcz (por. 1 Krl 18,41-46). Woda rozdarowała serce psalmisty Pańskiego, który widział ją jako Boży dar nawadniający ziemię, wzbogacając ją obficie, aby wydała oczekiwane błogosławione plony (por. Ps 65).

3. Zgromadzeni na Jasnej Górze pytamy siebie, co dzieje się w naszym domu, jakim jest Polska, nasza ojczyzna, i nasza ziemia od Tatr po Bałtyk, od Bugu po Odrę? Jaka jest woda, jej jakość i jakie są jej zasoby? Może jednak należy postawić inne pytanie: co robimy, aby była ona życiodajnym źródłem dającym niepowtarzalne piękno polskiej przyrodzie w różnych jej regionach i satysfakcję jej konsumentom, niezależnie od tego, jak do nas dociera: w domowych kranach, zakupiona w sklepie, czerpana ze studni i u źródła, czy ta dająca radość podczas wakacyjnych kąpeli?

Mamy świadomość, że jeśli chcemy, aby woda była „wodą życia”, potrzebna jest odpowiedzialność ewangeliczna, obywatelska i administracyjna za jej gospodarkę, a nawet – jak mówiłem w Kielcach – pewna kultura szacunku do wody, oszczędność i troska o jej jakość. Taki też sens ma nasze pielgrzymowanie, a w nim nasza modlitwa, usłyszane konferencje, wymiana doświadczeń i sprawowana Eucharystia, podczas której prosimy Boga Stwórcę o łaskę życiowej mądrości i odpowiedzialność, wzajemną ludzką zgodę i sprawiedliwość, które są ważniejsze niż wszelki zysk ekonomiczny (por. Mt 5,20-26). Wszystkim ludziom, nie tylko wierzącym, potrzebny jest szacunek do świata przyrody, a szczególnie do jej pięknego daru, jakim jest WODA!

W naszą modlitwę włączmy także zbliżający się szczyt klimatyczny COP24, który odbędzie się w Katowicach, aby technokraci, politycy i wszyscy uczestnicy konferencji tego światowego wydarzenia nie zamknęli się jedynie

w swoich pomysłach. Niech pozwolą także prowadzić się dobrym natchnieniom Ducha Świętego.

W tym miejscu powierzajmy się Maryi, Jej dobrym radom, a także radzie Ojca Świętego Franciszka z encykliki *Laudato si*: „Ponieważ wszystkie stworzenia są ze sobą powiązane, każde z nich musi być doceniane z miłością i podziwem, a my wszyscy, istoty stworzone, potrzebujemy siebie nawzajem” (LS 42). Jest to niezwykle cenna i „życiowa” rada. Amen!